

soudu, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy. Zmateční stížnost se domnívá, že bylo třeba k důkazu pravdy o použitém výrazu »podvodník« dokázati všechny známky skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 197 tr. z., tedy i to, že účelem jednání soukromého žalobce bylo také způsobiti škodu.

S tímto výkladem smyslu uvedeného výrazu nelze však v souzeném případě souhlasiti, neboť se podvodníkem v obecné mluvě — podle níž sluší posuzovati význam tohoto v článku jen obecně užitého výrazu — rozumí již ten, kdo lstivým jednáním chce někoho přiměti k nějakému jednání, k němuž by se jinak neodhodlal. Ze skutečností zjištěných nalézacím soudem — jak byly nahoře uvedeny — plyne, že šlo o takové lstivé jednání, vzbuzoval-li soukromý žalobce v zájemcích dojem, že jde o úřední akci, a chtěl-li je tím přiměti k tomu, aby mu zadali hubení myši na svých nemovitostech. Je proto souhlasiti se závěrem nalézacího soudu, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy, neboť ani z dalšího obsahu stíhaného článku neplyne, že slovem »podvodník« mělo býti naznačeno, že soukromý žalobce páchal trestné činy.

Ježto je důkaz pravdy o podvodné činnosti soukromého žalobce ve smyslu nahoře vyloženém pokládati za zdařený již na uvedeném podkladě, není třeba se zabývati vývodu zmateční stížnosti, že k takovému závěru nelze dospěti z toho, že soukromý žalobce zůstal v dřívější době dlužen za dopisní papíry.

Byla proto zmateční stížnost soukromého žalobce zamítnuta.

Čís. 6397.

Navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k opovědi opravných prostředků.

Advokát je oprávněn svěřiti sollicitátorovi odeslání opovědi opravných prostředků, nemá-li důvodu k pochybnostem o jeho schopnosti provésti tento úkon běžné kancelářské agendy, aniž se musí, nemá-li k tomu důvodu, včas přesvědčovati, že jej provedl.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1939, Zm I 454/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl žádosti obžalovaného za navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k opovědi zmateční stížnosti a odvolání do rozsudku krajského soudu, jimž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 180 tr. z.

Důvody:

Po vyhlášení rozsudku dne 21. června 1939 prohlásil přítomný obžalovaný, že se do tří dnů rozhodne, zda přijímá trest. Končila tudíž třídenní lhůta k opovědi opravných prostředků (§ 284, odst. 1, § 294, odst. 1 tr. ř.) dne 24. června 1939, který byl všedním dnem (§ 6 tr. ř.).

Obžalovaný se dne 23. června 1939 dostavil k Dr. F. S. a zmocnil ho, aby podal zmateční stížnost a odvolání. Zvolený obhájce vyhotovil ještě téhož dne opověď uvedených opravných prostředků a téhož dne odpoledne (nikoliv teprve následujícího dne) ji odevzdal svému solicítátoru Václavu K. s poukazem, aby ji podal nejpozději dne 24. června 1939; dále se o věc nestaral. Uvedený solicítátor však pro ztrátu paměti, již trpí po operaci zduření štítné žlázy, nepodal opověď opravných prostředků včas, nýbrž až dne 26. června 1939. O tom se obhájce, který opověděné opravné prostředky zatím i provedl, dověděl teprve dne 22. července 1939, až když mu bylo doručeno usnesení ze dne 21. července 1939, jímž byla zmateční stížnost zamítnuta pro její opožděnou opověď. Že jeho solicítátor trpí uvedenou chorobou, obhájce dříve nevěděl. Tento děj je osvědčen konaným šetřením.

Žádost o navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k opovědi zmateční stížnosti a odvolání, podaná obžalovaným na tomto podkladě dne 25. července 1939, je důvodná.

První z podmínek povolení tohoto navrácení v předešlý stav je, aby obžalovaný prokázal, že mu neodvratné okolnosti bez jeho viny nebo bez viny jeho zástupce znemožnily zachovati lhůtu (§ 364, č. 1 tr. ř.). Tuto podmínku obžalovaný splnil. Pověřiv již druhého dne po započetí lhůty oprávněného, do seznamu obhájců zapsaného obhájce (§ 39, odst. 1 tr. ř.), aby opověděl uvedené opravné prostředky, zabezpečil obžalovaný jejich včasné uplatnění jistě dostačující měrou, takže na jejich opožděném ohlášení zřejmě osobně viny nenese. Odevzdal-li pak obhájce svému solicítátoru opověď zmateční stížnosti a odvolání téhož dne odpoledne s příkazem, aby je nejpozději následujícího dne odeslal, pověřil jej úkonem náležejícím k nejběžnější kancelářské agendě. Poněvadž je prokázáno, že se obhájce dověděl o občasně ztrátě solicítátorovy paměti až dne 22. července 1939, je zřejmo, že v době, kdy ho pověřoval provedením uvedeného úkonu, neměl příčiny k pochybám o jeho schopnostech k provedení daného úkonu, který mu oprávněně svěřil k samostatnému provedení. Hledíc k tomu, že případ solicítátorův, o nějž jde, byl, jak je dále prokázáno, prvním a jediným svého druhu, neměl ani z důvodu dohledu na kancelář příčiny, aby se včas přesvědčoval, zda byl uvedený běžný kancelářský úkon již proveden. Byla tedy choroba solicítátorova, pro kterou byla zmeškána lhůta k opovědi opravných prostředků, neodvratnou překážkou podle § 364, č. 1 tr. ř. a ani obhájci nelze v oboru jeho povinností klásti za vinu, že se jí nevaroval.

Poněvadž byly splněny i další náležitosti § 364 tr. ř., jak plyne z toho, co bylo uvedeno, bylo navrácení v předešlý stav povoleno.

Čís. 6398.

S hlediska skutkové podstaty podle § 486, č. 2 tr. z. je nerozhodné — na rozdíl od skutkové podstaty podle č. 1 téhož zákonného ustanovení — proč došlo k úpadku a zda ho dlužník zavinil.